

ELIXÍR 10/2003

Na panovačně nástroje nehraju!

Violoncellistka, brněnská rodačka Michaela Fukačová začala na cello hrát ve čtrnácti letech. Po absolutoriu konzervatoře v Brně a Akademii múzických umění v Praze se provdala za svého dánského spolužáka z AMU a odešla s ním do Dánska. Zde žije dosud, ačkoli je vdaná již podruhé - tentokrát za Švýcara. Mají spolu pětileté syny Filipa a Alexandra.

Získala mnohá ocenění jak na světových soutěžích, tak ve své nové domovině, kde ji byla udělena cena dánské kritiky. Vystupovala s renomovanými světovými orchestry a dirigenty a natočila řadu vysoce ceněných nahrávek. V roce 1994 obdržela prestižní cenu Grammy classic.

V letošním roce jsme její umění mohli u nás v Česku obdivovat jen jednou – při zahajovacím koncertu Chopinova festivalu v Mariánských Lázních koncem srpna.

Velikánský kufr s koncertními róbami, pětiletá klučičí dvojčata evokující tornádo, pouzdro s hudebním nástrojem o váze dvanácti kilo – s tím vším najednou si musí poradit violoncellistka Michaela Fukačová při cestách na koncertní pódia celého světa. Téhle silné ženy s nástrojem, co „nahore kvičí a dole bručí“, jak kdysi o cellu řekl Antonín Dvořák, jsme se zeptali:

Nepatří violoncello mezi hudební nástroje, na které hrají spíš muži?

To se neda říct. Na hudebních školách a v orchestrech dnes najdete nejméně tolik žen jako mužů. V případě špičkových sólistů však nadále muži vedou. Ale tak je tomu vlastně u každého hudebního nástroje. V určité chvíli není žena už ochotna hudbě obětovat vše, chce rodinu, děti.

Vám se ale daří úspěšně koncertovat jako sólistka po světě, mít muže a dvě děti!

Děti přišly v době, kdy už jsem měla velký kus umělecké dráhy za sebou. Chci si je maximálně užít, takže se snažím si teď vybírat koncerty s ohledem na ně a omezovat příliš dlouhá turné.

U houslí jsou vyhlášené stradivárky, jak je to u violoncella? Existuje také nějaký pojem?

Stradivárky platí i pro cello! Já sama jsem nikdy nebyla vysloveně zblázněná do renomovaných nástrojů. Měla jsem pocit, že takové nástroje jsou panovačné, že mě nenechají hrát, jak chci já. Že mají samy svou osobnost tak výraznou, že se jim vlastně musím podřizovat.

Takže jste si koupila nějaký obyčejný nástroj?

Ten obyčejný nástroj, jak říkáte, je také jako Stradivari italského původu. Je ovšem nesrovnatelně levnější - má cenu přibližně dvou milionu korun a mám ho zapůjčený od dánského hudebního fondu sponzorovaného jedním výrobcem cigaret.

Žijete se svými dětmi a švýcarským manželem v Dánsku. Jak něco takového funguje?

Funguje nám to naštěstí dobře, i když sami někdy nevíme, čím vlastně jsme. Je to názorně vidět, když mí kluci spolu závodí. To nejprve skáče Filípek za Česko, pak Alexander za Švýcarsko a nakonec to vyhraje Filip za Dánsko...

Někdy – hlavně v zimě – nás to táhne zpátky na jih, ale jsme tu už natolik zabydleni, že se nám jen těžko smíruje s představou dalšího přesídlování. A přesto že Dánsko sice nepatří mezi hudební velmoci, vážíme si zdejšího kultivovaného způsobu života a výhod a radostí, které přináší.

Jak doma mluvíte?

Mluvím na chlapce česky. Odpovídají mi česky i dánsky, sami mezi sebou se domlouvají dánštinou. Se svým otcem hovoří francouzsky. Manžel na mě mluví francouzsky, rozumím mu výborně, ale

odpovídám mu většinou dánsky. A když jsme všichni čtyři dohromady? Je to neuvěřitelný babylon, kdy si každý mluví po svém. Dokonale se při tom vyřádíme.

Při čem se vyřádíte jako violoncellistka?

Skladeb, kde si cellista opravdu užije, je mnoho. Mám nejraději takové to citové vybouření, snažím se promlouvat a dojímat hlasem svého nástroje. A jedno z těch nejdojímavějších děl, snad nejkrásnější vůbec, nám věnoval Antonín Dvořák. Jeho Koncert h moll pro violoncello a orchestr je hymna všech cellistů.

(štěp)